

ріе и наклонность къмъ Софія, и Софія бѣше наченжала да гледа майката на Мацка като своя.

Една заранъ старата чу хълцанія и стенанье въ стаята дѣто спѣше Софія; тя помисли че иѣщо извъредно произхожда и като скочи бърже отъ леглото си отиде въ стаята на Софія.

Вижда че Софія спѣше, но на съня си слѣдоваше да стене и да са дави отъ хълцанія.

Нѣколко време останѣ тамъ, като са двуумѣше да ли трѣбаше да я събуди; но Софія я отгърва отъ труда като са събуди сама растреперена. Тя метнѣ очи на около, видѣ старата майка на Мацка, и извика?

— Боже мой! ты ли си, госпоже?

— Що имашъ? Какво ти е моя дѣщи? какво стенишь? Защо хълцашъ?

— А! госпоже моя. Единъ сънь; но този сънь е толкози обыкновенъ, този сънь е толкози живъ, щото мож да ти са закълѣх че той неможе да е отъ онѣзи сънища които минутно и просто смущавать спаньето.

— Да чуѣх, кажи ми, Софіе. Каквъ сънь е той; ты стениаше толкози много, и толкози хълцаше, щото. . .

— Трѣба да ви обьясѣх, госпоже моя, трѣба да ви обѣдѣх сичко, както виждамъ. Вашыйтъ свѣтъ може да ми бѣди полезенъ.

— Кажи ми, мила моя, какво ти са случавя. . .

— Ахъ! госпоже моя! Преди години бѣхъ приставена у една челядь отъ онѣзи, които са ползуютъ съ голѣма почетъ. . .

— Послѣ?

— Послѣ презъ времето на моето слугуванье у тѣзи челядь ставахъ ужасны работы, работы които азъ нито да си въобразѣх можахъ, че е възможно да станѣтъ тукъ на